

LOKÁLKÁ



PRO BAROVNÍ: - ČERNOHÉ, EMILIÁNY, MULATY, PAĎOURY, SEVERÁNY !

NA OKRAJ - Nekonečně dlouho se střídá se dnem noc, ty se probouzíš, žiješ a usínáš a opět probouzíš, na jaře, v létě, na podzim i v zítř. I stromy na břehu řeky, která teče celé věky shazují své listy a opět se zelenají.

Jednoho dne zjistíš, že máš pojem o světě, který tě obklopuje. Jdeš, hledáš, kladíš otázky, ptáš se proč jsi tady. Stromy ti neodpoví, i voda mlčí, den tě plaší a tma znepokojuje. Ani vzdálené hvězdy neprozradí svá tajemství, a ty se ubíráš dál v naději, že se snad později staneš moudrým. Vybereš si ženu, založíš rodinu, chceš být děti vychovávat co nejlépe, jako když jablon vydává svá nejlepší jablka. Pojednou si uvědomíš, že i tvůj pes si našel družku a stará se o svá štěňata, a ptáš se, proč jsi tady.

Stromy na břehu řeky, která teče celé věky shazuje své listy a opět se zelenají a opět mlčí, noc se střídá se dnem, a v ní hledáš nad stránkami moudrých knih odpovědi. Nacházíš mnoho odpovědí, špatných i dobrých, ale stále nejsi spokojen. Žádná z nich tě nezahrnuje, do žádné se nehodíš. Řeka odnáší tvou pracovní kocábku materiálního života a ty ne a ne ji zakotvit.

Pluješ někam a nikam. Jsi tady a nejsi tady, jsi pán přírody a nejsi nic, pluješ za cílem a neznáš ho?

Každého z nás nese vlna času a jiná ho potopí. Jaký zvolíš život, jaký cíl? Jaký zvolíš čin aby přetrval čtvero ročních období, aby ho řeka neodnesla?

-Mila Břeň-

TRAMPOTĚ

Ať si říká kdo chce, co chce,
ať paďourá se zlobí,
Tramp navzdory všem, nečasů
rád do přírody chodí.

Setkává se s kamarády,
na toulkách svých všude.
Kde potkal včera deset trampů,
dnes stovka jich tam bude.

-JIMAJZ-

Kolej z Orientu

Chceš-li poznat člověka, vydej
se s ním na cesty ...

S přítelem není žádná cesta dlouhá...

Nic jsi líp neprodal než to, co jsi daroval dobrému příteli...

Tři dni nečti a ústa zhrubnou, tři dny nepiš a ruka zeslábně...

NA LESNÍ STEZCE

"Hej Penkroftel!" zavolał jsem na něj. Jen tak. Ze srandy.
Otočil se. "Co tak řveš, ty starej blázne," odpověděl nepříteliš
notivě. "Sakra", řekl jsem. "Promiň", já jsem si tě s někým spletl!"
"A s kým?" zazubil se. "Á le, s jedním známým, co jezdil na
Poříčí". "Proč bych to nemoh být zrovna já?"
Došel jsem k němu. "Ten vypadal úplně jinak a měl na zápěstí
jizvu". "Tu mám taky", řekl a vyhrnul rukáv.

KŘÍŽ V PUSTINÁCH

Až zas jednou potáhneš
jen tak, bez cíle, prostě někam
najdeš možná

někde v pustinách
prostěj, dřevěnej kříž,
Zastav se u něj, sundej tornu
narcovnej ten kříž
pak smekni klobouk
a ohvíli postůj
protože pod ním možná leží
tulák bazejného
prac a dobrodruh,
prostě chlap

jako jsi ty ...
- DAWY-

NEPLIVEJTE NA KOLEJE A PRŮVODČÍ

"Kde sis jej sehnal?" divil sem se. "Ta jeho je skoro ta samá".
Nedůvěřivě jsem se koukal. "Už jsem ho chvíli neviděl, ale
poznal bych ho určitě. Nosíval zrzavýho betla a na krku kolou-
ší nožku". "Já mám taky jednu v kapse", zasmál se a sáhl pod
batla. "Je to ona?" "Je!" vydechl jsem údivem.
"Venca Smělý se jmenoval," nadhodil jsem nejistě.
"No já se jmenuju zrovna tak," řekl, podíval se na mě a v očích
mu hrálo. Dál už jsme šli spolu ...

- MONTE -

Směj se, abych nemusel plakat. Abraham Lincoln

Motto:

Snad šťastnější budete tehdy,
třebaže byste umírali zašlepaní
v kal smetiště, -
s otevřenou ranou v srdci svém -
ale s cynickým úsměvem
konala své tulácké duše ...

Potok

Nastražil zrádný klouzátka - to jsou ty kameny, který se
namydlely horskou pěnou. Pak taky zaplétá copy z těch humatých
nespoutaných pramenů. Zdá se, že má na všechno čas. Stačil si
jiskřivým pískem vyčistit zuby šutýrků, vítr mu načesal hustou
hřívu a slunce zkouší osušit perlatovou tvář hladiny. Je to má-
ne bahnitejch břehů. Ohlídí svýma měkkýma rukama živivý rostlin-
ky, houpa lenivý listí v zátoce, prohání veselý pstruhy a ráno
zároveň s mlžnatým svítáním mrazí obličejíčky zadrouzenců trampů.
Obyčejnej průzračnej horskej potok.

- CHVÁTA -

Čekání

Sbíráš už týdný netrpělivost
ptáků před rozbřeskem.
Snad přijde slunce ke mň
a já zazpívám.
Teď! Ne!! Ještě ne.
Ještě se ohlíká za horizontem
fintivé slunce...
Možná přivede sebou
na zlaté šněře pána
i tebe - můj Tuláky...

- KOLČAVA -

Jdi do boje veselé, neboť mrtvý
kteří se neshmívají jsou oškliví
Jack London

Modernizace

Rozbalíš uzdu
Vysypeš spacík
Vyklepeš celtu
Vytřepeš ledviňák
A zamoteš
Smetí si nasypeš do dlani
Co tam máš?
Pár větviček
Pár kaménků
Trochu jehličí
Trochu sazí

Vždyť je to jednoduchý
Romantika v prášku...

- ČVACHTA -

Brouci a Brontosouras

"Vzpomínám si dobře. Je to sice už nákej pátek, ale tehdy jsem
šel venku a hvězdy nebyly na ramenou ani v šušlíku, byly na nebi.
Koukej, tenhle lístek z vlaku! Je z posledního vandru. Co s ním!
Ať si ho brouci sežerou!" "Ale říkal jsi jednou, že tohle smrdí
i BRONTOSAUROVI, proč tím hrábíš brouky! Šmádl jsem jak o vytržení.
"Vzpomínky na budoucnost", prolilo mi hlavou, skočil jsem pro ten
lístek, šmoulal ho a doteď se divím, že není zelenej. -Pifík-

Štěstí

Tvé hezka couture
jsou voprány už džíny
kyslenky se toulají
mimo tenhle svět.
Vykríčet tu radost
je něco nad tvý síly
na vzorku kanad
máš bláto z brdeckých cest
Vandraku
po obloze jede v lcej vůz
sedíš u světýlkušičího ohně
a hledáš v něm
naplnění svého života
Je ve vonělým kamení u cesty
v malým stolku
z přitosených klád
Je to srub
stavěnej jen se sekerou v ruce
divoká říčka a na ní člun
hluboký lesy se spoustou zvěře
čistá samota
mír a klid
Vandraku sedíš u ohně
a plameny listují tvým životem
jsi rád, protože ti stačí toho
a stisk ruky na cestě
u oblohou odjíždí a tvejma touhami
Velkej vůz

- Čvachta -

Jaro

Zachycená radost
stlačená v rukou
letem rozvířila vzduch
a dopadla na zelenou louku
A hned bylo jasný
že za všechno může
malinkej žlutěj petrklič

Noční plácnutí

Už žádný čarování! To snad sám Pajda nás chce zroušet a dělat
v noci kopce nekonečnými? Už dost toho škrcení dechu! Nepovoluj
se se fundt naplno, protože by ta meluzína toho druhýho zaruče-
ně povalila. A tak jen šlapej, chýbej zpocenaj hrbet. předsta-
vuj si v hrdele úplně obyčejnou vodu, olizuj zatím bezmocně rty
a táhni, no tak se táhni tím nočním nekonečnem. Vždyť směr znáš
a cíl tě přece láká. Až padneš tam nahoře /mimo jiný srdce mezi
zuby/, stejně zapomeš na to svůj dýchavičný supění. Ani si
nevzpomeš na sny o čutoře vody a hrb usárny už tě nebude dývo
tížit. Vždyť přece víš až moc dobře, před čím a ze čím jsi tou no-
cí utíkal...

- Chváta -

Děšť

Kapkami deště
ošlehaná tvář
rozevláté vlasy
co padnou na polštář
z kusu oceloviny
dřevo nechce chytit
je tma
děšť, vítr
je ti to jedno
chtěl bys už spát
Proč se vracím
Hlubku kaluží
mazlavé bláto
žhavé slunce
chladné zimní ráno
to všechno znám
už nechci se dál potácet
polyknout prach z cest
Co je to platný?
Říkat tohle v neděli
když stejně vím,
že v sobotu zase vyrazím
a vítr mi dří ošlehlé vlasy
dým štípe do očí

Probuzení

Otvíráš oči
tráva se sklání
tisíce kapítek rosy
duhově září
vidíš v nich svou tvář
Ve větvích káně
krouží ti nad hlavou
Není to sen
Je ráno
Začíná nový den

- Popelka -

**HALLO! KAM JEDEŠ! TULÁKU? NA NEW YORK? MNOHEM DÁL KAMARÁDE! AŽ
DO ZADNÍ TREBANE !!**

Obecně řečeno, poznal jsem je všechny, ty šťastné cesty, jež vedou
tě po světě. Obecně řečeno, vím jen že dobré jsou pro ty jež nemo-
hou dlouho spát v téměř loži, v dál musí, hledat vždy nové věci, je-
ko já jsem to dělal, až najdu - smrt.

Sestina z Trump-Royala
Jack London

ŠLA NANYMKA DO ZELÍ
/zkoubojstela/

Na prérii za kaktusy
roste také zelí.
Sohvází se tam u ohničku
pará Jack se svou Nelly.
Každý večer Nelly líbal
ve stínech kaktusu,
Jednou si však Nelly dupla:
Dnes ti nedám pusu!

Přestaň hrát na svoji basu,
a táhni už někam k basu!
Dneska musím tchat zelí,
přijď za mnou až po neděli

Když ta slova Jack uslyšel,
tu se ocvál první výstřel.
Že máš přijít po neděli?
Rozstřílím ti košík celý!

Prokletě, ty zrádná Nelly!
Máš snad ráda jen to zelí?
Když Tebe nedostanu
raději se paancem stanu!

Kryté voz y po prérii jedou
hlávky zelí za plachtami vezou
na nich Nelly velké slzy roní,
zatím co Jack indiány honí

- Jimajz-

Průvodčí

Průvodčí byl svižný starší muž, dávající stále najevo důležitost
svého povolání. Jezdil na trati Braník-Cerčany. Trať je o víken-
du přetřesená trampským národem a průvodčí cítil, že je jeho po-
stnost hubit tu čeládku. Často číval k lepšímu historku o tom,
jak ho trampové chtěli v jednom z pikovických tunelů podřezat.
Historka byla hrůzostrašná, ale skutečnost se z ní vytrácela pod
přílišnou tínou představitivosti. Nedávno zažil průvodčí další pří-
hodu - ale o té nevypráví tak rád. Stalo se to v nedělním vlaku,
který odjížděl z Luk pod Ledníkem v 17.55. Průvodčí zahlédl oviče-
ným okem tlupu trampů deroucí se do vagonu a ucítil v sobě jaro-
st ohně. Pospíšil si s proštípováním jízdenek, aby byl co nejdříve
u nich. Dobře tušil, že alespon někteří cestují bez jízdanky. Vstou-
pil do kupé, s rutinou zacvakal kleštičkami: "Jízdenky prosím!" Ku-
pé bylo prázdné. Jen u okna seděl tramp v pletené vestičce. Podal
lístek. Průvodčí očekával lavice narvané drangy a mladíky a halas-
ný

Kamarádká rada

Mívám-li dobrou náladu

to když jsem doma sám,
vzpomínám na osadu,
něco říci musím vám.
My osadu měli v klínu hor,
jak jsme těm kopcům říkali,
když na ni přišel onen mor,
jen těžko jsme si zvykli.

Když nás pak bylo jenom půl,
všichni se totiž ženili!
Vydržel koukat by jen vůl,
Jak tramping za ženu měnili.
Radu udílím vám rád -
/Nic dobrého není ženění!/
Nemůže se ani podepsat.
/Měl bych domácí vězení!/
/P.S. Probůh kluci, neblbněte!/
KOLEJE JSOU PRAZDNÉ
VLÁČEK UJALÍ.
DVA TULÁCI TĚHNOU
RANCE SVÁZANÝ ...

===== Zavádíme novou, patrně
STÁLOU RUBRIKU. V poslední době
se rozzehneli se svobodou nebožá-
ci: OVACHTA, BEDA, BILLY, BRANIER,
DANKY, CHVATA, BARONKA, JLEKA,
PATRICK ...

UŽ Z RODNÍHO KAMNÉ NEZNÁM CESTY PRAVÉ, ODVÁŽÍ MĚ RYCHLÍK V BARVĚ
KAPUSTY KADERAVÉ

projev kytary - aby! tedy překvapen. Pak jeho oči zabloudily k policím na zavazadla. Police byly p l n é . Naplněné k prasknutí usárnami, kabáty, šracáky, a všemi možnými trampskými nezbytnostmi. "Kdepak jsou?" Zaržál průvodčí. "Schovali se na záchodě, probíhají uličky nebo jedou na střeše! Ihned si je najdu - černé pašáky!"

"Žádní nejsou", řekl chladně mládenec, "v ci co vidíte patří mně. Včera jsem to všechno koupil".

Průvodčí zafuněl a vyrazil na lov. Postupně ubíhaly stanice, až se za okny objevilo pražské předměstí. Po tranpech ani stopy. "To jsem blázen, kam se schovali? Přemítal průvodčí a marně znovu a znovu procházel vlakem. V Bráníku se z vlaku vyvalila pestrá lavina cestujících a pospíchala k tramvajím. Průvodčí přidržoval dveře vagonu a zamračeně sledoval dav. Najednou - se schodu seskočil tramp, za ním druhý, třetí, pátý, desátý... průvodčí rozevřel ústa a oči. Poslední vystoupil ten v pletené vestičce. Průvodčí ho hbitě chytil za límec: "Tak žádní nejsou, co? A kdepak máš ty svoje koupené věci? Tramp se vyškubl, na odchodu se usmál přes rameno: "No co? Koupil jsem je - a teď je zas prodal!"

-Kavče-

SITUACE

Mělo zas marně téžohnat
dalším dnem.
I pocity se trochu nafukují.
Vůně sena časem opráší,
zpod nehtů vynikne
romantickou spínu
a přiznáš si právo
na kousek dekadence.
A pak si pustíš desku
Metlových písniček.
Letošní velký
definitivně skončil.

-KOLČAVA-

Návrat z Brd

Stojiš uprostřed koberce
bolavý nohy
už neunesou jediný krok
a myšlenky se toulají
někde po obloze
leskány sluncem.
Stojiš uprostřed koberce
sundáváš teletinu
z odřeného ramene,
pak kožili,
težký šedý blátem
Za oknem tma
nečelního večera.
Teď platíš!
Mámě a svým snům
kouskama sena z Lucerny.

-Baronka-

Děšť

Zakalený nebe nakrabatilo tvář. ---- "Padaj loužičky, kamaráde"
Větrve nasakují vláhu ---- Porostou houby parče
Do očí nám stříkají slzy deště ---- "Nevidím přes brejle"
Stojíme v tom čeští skoro u bran nebes
Zíráme do údolí na vlákna mlhy ---- Šouláme se šťavnatou travou
Usarny se kymácejí v pravidelném tanečním rytmu
Klouzáme po vymletých březích ---- Padáme ---- Vstáváme
Oplácává nás lepkavý bláto. Cítíme mezi prsty nikým nechycený
děšť ---- A prší a prší ----

- Chváta -

T r a m p s k á p o e z i e

Že trampové již před válkou psali básničky není žádné tajemství.
Jsou verše, která i dnes mají trampům co říci. Pak třeba básen

DO KOPCE PŘED LITNÍ NAČTE LASKAVĚ ZATLAČITI DĚKUJEME

kamaráda Irčan, který se narodil v roce 1907:

Život si žetřit,
jak druzí lidé činí,
tomu se klidně vysmějem.
Stejně nás sjojl slinou špiní,
a my to aspon zapijem.

Zde leží tulák, rváč,
Lohém a hráč,
Milanec roztoulených dalek.
Život svůj prohrál,
však neplazil se vlákle

Až umřu, bude to jistě na jaře
kamarádi hrob v podobě oltáře
mi postaví,
Tak, mezi stromy bude skryt,
snad na něm bude i nápis vryt:
i ve smrti byl bázně dalek,
snad sejdem se s ním
v pekle.

Kdo byl Irčan, to každý tramp střední generace zná a ví i so
pro tramping a jeho rehabilitaci vykonal. I když nezemřel na ja-
ře, ale 7. února 1969, přesto se v životě nikdy neplazil. Jeho
básně z mládí nebyly jen recesí. Co dokázal Irčan i ve věku 62
let. Vždyt charakter a rovná páteř není jen pro nezkažené puber-
tální mladíky. Právě u těch starších si musíme cenit vlastností,
které jim zůstaly z dob, kdy nebyli svázáni konvencemi, falešnou
morálkou, zkestonělostí a posezoutkovstvím.

-Jimaja-

REWARD - STEWARD - /Bezplatně svázaný 3. ročník L. v káži/

Kamarády a kamarádky vlastníci psací stroj a touhu vypsat se
při dalším rozšiřování lokálky. Kdo má zájem, ať dá vědět, neboť
kdo zaváhá, nezapiše si...

TAK KOPNE DO TĚJ LOKOMOTIVY...

Fred a Mikim přišli na Jeffa jak mlátí hlavou o strom
???

No co, zjara každěj paroháč shazuje paroží. Já sem byl dvanákrát
ženatý a furt to bylo stejný. Teď se bude ženit zas ...

Setkání

Přesně v takovej den jsme se sešli.
Já zahlídla jen mihnutí stínů
Ucítila tvrdou ruku
/stisk měla pevný/

A v ten okamžik
Chytili jsme se očima za řasy
a řekli si AHOJ kamaráde!
-Chváta-

I když zapadá, je to stále totéž
slunce... J. W. Goethe

Hovory v prázdnu

Za okny
líčí se tma
a duo vlekových souprav
se setkává na mostě
v podobě jisker
ohrline slova
jež považujem
za nezbytné
na noční štrece
aby se nestala
poloprázdnou krabičkou
cigaret.

-Juan-

K l e t b a

Je úplně jedno, esli jsi enom tak, a nebo máš na sobě oblek
se šlajfkou u krku. Můžeš si oholit vous, nos brýle, kulhej...
To však už Hanku ničím nezakryješ. Seš prostě vandrák. Seš!
Hanku seš! Nenaďávej na ty, kterýchž jsi zdědil krev. Vykašli se

na to věčný kecání o tom, že kdybys žil někde jinde, že bys byl jiný. Nebyl hochu, nebyl. Ty jednoduše nemůžeš být jiný. Všechno to vždycky ztroskotá na tvoji nemotorné snaze. Snad si nemyslíš, že si normální lidé drhnou prsty umolené od smoly a věčně zalečovanéjch čusů stejným způsobem, jak to děláš ty. Víš co, praskni tím přiborem pod stůl, rafni do rukou svůj pořádný bagr a nehleď na to, že se lidé na tebe v jedničce ohlížejí. Počkej se a řekni jim, že když to už poznali, že jím to povíš. Pověz jim: "Jo, že seš vandrák a taky jim řekni, že se to nemůžeš!"

Nemůžeš ze to, že když slyšíš vlak kdesi v dalece, musíš hned k němu. Že běžíš a čím dál tím víc máš pocmrkané rukáv svého obleku. To z těch slz, co ti je dělá vítr.

Kravatu, o té snad už ani nevíš, kdes ji ztratil. Tak rychle běžíš, že nic nehleď, nad ničím neuvažuješ, ani nad tím, že sis vlastně tak znova dokázal, jak jsi malý vedle té kletby, kterou kdysi dávno kdosi na tebe vnesl. Stojíš v oskubaném, pocmrkaném kvádru na žrunkách. Čekáš na ten vlak, za kterým ses tak hnál. Už ho slyšíš. Je ještě dost daleko, můžeš si to rozmyslet, ale když ono to tak nejde a tak se setkáváte, tvoje a vláčí divoké oči. Oči dvou včonejch vandráků. Už ste tak blízko, že oba musíte šilhat...

A Pajda mlátí do kytary nějaké podčlané blues. Jeho společníci Fubán, Radegast, Smrčina a já noví jak se všichni ti strážci trampských rájů menují, se stavějí do řady a mačkají ti ruku a ty, poprvé čuješ, že ta strašná kletba už nebolí. Býváš si první pajdovo pivo...

A zatím se koucek před vítkovským nádražím sbíhají lidé a čumí na ty zbytky tvého těla, Hanku, rozmáznutýho o předešlou lokomotivu. Slabší povahy dokonce brečej, takže silnější mají tíhlo fíru práce je oděhnat od jeviště daleko do zadních řad. Aspoň tak daleko, aby mohli přistavit oplechovanou rakov.

-Hans Šlebocha-

Tu noc

Tu noc

houkaly vlaky lákavou

a tráva ve vývoji

oklamala plot -

stačila probudit

skotačivý stesk.

Tu noc

mít na dosah ruky

pocit poražených

stalo se utrpením

žízň a pramen.

Tu noc

já dopsal svoje rýmy

nehleď na to,

že strácoím houfy slz.

-Juan-

Proč

Proč neběžet s větrem i proti němu?

Vykoupat se v rose

Vlasy učesat jehličím

Zahrát si se sluncem kopanou

Než zvítězí soumrak

Lehnout si pod širák a spát

Proč zapírat pohodu

rozsuchaného mládí?

Směj se,

dokud se umíš mít

- KLEKÁNICE -

ZAMKLCH SPORY, HÁDKY, VÁLKY,

sedni a piš do - LOKÁLKY!

- KY -

VERSE NA KOLLI JINÉ POESIE

JOSEF KAINAR, jeden z největších současných českých básníků, narodil se, žil, tvořil a zemřel. Svůj život však prožil plně, toulkám venku věnoval podstatnou část volného času, svoji lásku k volnému toulení a rybaření rozdělával napál.

**UŽ Z HODNÝCH RANĚ, KDE JSEM HRÁL NA HUENY, ODVÁŽÍ MĚ
RYCHLÍK VE TVARU KEDLUBNY**

měl rád jazz, silně ho přitahovalo psaní blues a mladí lidé, jež je dokladem dlouholetá textařská spolupráce s jazzrockovou skupinou Flamengo, zkoušel i komponovat a texty k jazzovým melodickým a evergreenům nepřestal psát až do své smrti.

Pomalu plyne proud

/Darling Nelly Gray/

Jen se don otočí,
dá ti ránu do očí
Nelly nikde,
není tady není tam

Nikde její drobný trepky
nikdy ten hlas lénivěj
jeden proud
šeptá jméno Nelly Gray

Báhv! kam plyne proud,
báhv! kde je Nelly Gray
a mě hasne dýmka
v dýnce hasne troud

Nad udicí celej splíhlej sedím
rybiškám je hej,
mohou plout
dolů za mou Nelly Gray

Já se vrátím zpátky

/Carry Me Back To Old Virginny/

Já se vrátím zpátky do své Virginie
Svět je malý meloun a kraje pro cizí
Tam na plantážích se kouzelně žije
Slunce je velký a nikdy nemizí

Za starou fordkou já rád si hodím
karty
když starý otrokář šel sypat kuřatů
Vrátím se zpátky a vrátím se brzy
Mám malý boty a všechno mě mrzí

Za starou fordkou já rád si hodím
karty

Když starý otrokář šel sypat kuřatů
Vrátím se zpátky
a už jsem to vyčít
že i réva na zdích
mi ukazuje Jih

Verše pro nepohodu či podobnou nehodu

Na louce kdy roste rozrazil,
na pěknou dívku jsem narazil.
Ta však přišel na ta místa
její přítel traktorista.
Tragédie byla jistá.
Na louce kde roste rozrazil
čtyři žebra mi přerazil.
Byl - kulturista.

Geometr Petr
vypil piva metr
a pak mluvil do větru,
že mu platí od metru.

Když jsem přišla z flámu,
bylo to už k ránu,
znaveně jsem klesla
do jednoho křesla.

V době mého spánku
přejelo pár tanků
a já se teď drápu
z trosk paneláku.

Džon si našel džob Věra večer Míla
řek si hej, rup, hop, na Pavla se
a že nebyl anob, urazila
rum do sebe kop Vypila mu gin
a šel kopat hrob. a šla za jiným.

Díck zhotovil plánek
jak udělat stánek.
Pak vzal sebou Kida,
že prý moc dobře hlídá.
Z toho malér kouká
kocour Kid moc máouká.

U nás v lese každou chvíli
uvidíte lesní víly
Vlasy tenné, v očích nobe,
vznášejí se vedle sebe,
na palouku pěkně spolu,
tančí v rytmu
rockn rollu

- Joan -

Zeptej se, kam vedou ty koleje

Je to krátká trať a kolem samá rovina. Vleky na ní vozí lidi od pondělka do pátku, jinak zejí prázdnotou. Každé ráno na stejném místě v rohu vagonu, vždy od pondělka do pátku. "Nesu ti něco ke čtení". "Ukaž, kdes to sebral?"

"Kluci byli včera na boudě a našli prima místo na koupání, takydošlo zvadlo na potlach v Beskydech, pojedáš?"

"Vynalezli jsme novou senza baštu, to dáš dochromady..., jěj to musíš zkusit!" Divoce se zpovídají a zapomínají na vše kolem. A ostatní je už vlastně znají, patří kvagonu jako vejce k slepici. Ze vzrušených diskuzí, hádek i smích vytuší docela snadno i jejich náměty.

"Jo, máme zase novou zkratku, však víš co rostou ty fůry malin, počkej, já ti to nakreslím" a orosené okno se stává plátnem pro decimetry hieroglyfů, které mohou být stejně zátiším s ovocem, tak i právě explozovanou pumou. Nikdy si nestačí všimnout, kdo s nimi vagon obývá. Jsou tu sami a neexistuje nic, co by je a ranní půlhodiny nanebevzetí mohlo vytrhnout. Průvodčí co pak vychází už vyprázdňeným vlakem se občas zarazí u počmáraného okna, pohybuje hlavou zprava doleva a něco si zamračeně brumlá.

Šestý den se hlásí o své práva Vyprázdňený vagon se znovu stává schránkou jejich setkání. Jsou jiní? Jsou, ale přesto zůstali stejní. Dnes pošlapou, oba a spolu, nejdřív rosou a pak prachem a ještě potom se budou koukat na bílé výpary, co jim spěchují z úst.

To pak měsíc podmalován nocí zmírňuje svůj spěch, nahlédne dolů a nastaví uši. Už mu nemůže utéct ani jedna tónina. A jako vítané svědectví dokonale dokreslí zvlášť odraz ve dvou párech věčně hladových očí. Na okno snad zapomněli. Zůstaly tu jen dvě rovnoběžky nekonečných stop.

-Lejdy-

Noc

Někde v dálce za kopcem
svíatí vzduch a je slyšet rachot kol,
to půlnoční rychlík se probudil
a teď uhání černou tmou.
Vlak zmizel v tmách
a já se chystám spát
lože mý jutravou vystlané
apřikrývku a hvězd si udělám.
Jak velký pomeranč
co někdo hodil na nebeskou bán
mi měsíc připadá
a na houkání vlaku
už jen rova odpoví,
protože já usínám.

- Popelka -

Konečná

Hodiny zbytečného
čekání
popoháním kávou
ve společnosti
posledních
cigaret
má spánek na dosah
plyšovou kuliscu
vlak vjíždí
do stanice
SVÍTANÍ

- Juan -

Bylo po dešti

Koleje se leskly jakoby je zrovna někdo nalesťal a boty vrzaly na přečích jako po nějakém parketě. Šla jsem sama a bylo mi nějak divně, snadproto že mi odpolední vlakpráve ušel.

Najednou vidím vpříkopu u štreky sedět staříka, usmívá se na mě a na mě. A já šla k němu blíž. Měl v tašce plno překrych hříbků, v ruce starou dýmku azaděl mi vyprávět.

Víš děvče, já mám tuhle štreku moc rád a každý den tudy chodím, když jsem byl ještě mladší, sem řídil takový malý malič-
ký nákladní vlak, teď už ale takové mašiny nejezdí. Víš a vás trampy

UŽ Z RODNÝHO RANČE TAKHLÉ LÍNĚ VODVÁŽÍ MĚ RYCHLÍK
V BARVĚ DÝNĚ !!

mám taky rád, kdysi dávno jsem taky tak chodil, ale pak začala vojna...

Dál už jsem stařečka neposlouchala. Viděla jsem ho v tý své mašince jak tam stojí a spokojeně se usmívá.

Když jsem se pak probrala ze svého snění, děda už vedle mě nebyl, jen malé místo zůstalo po něm vysezené v trávě. Teď už se mi štreka nezdála tak děsivě smutná a dlouhá, věděla jsem už, že jsou možná po stopách staříka který se tuncí toulá.

- Popelka -

Tulák

Nechci být otrokem
těch špatných lidských vztahů
nechci být pošlapán
a nikomu se dvořit.
Nechci hnít za živa
a utípet se v mudě.
Chci někde daleko
svůj život jinak prožít.

Nechci žít normálně
tek pitomě, tak chudě,
chci chodit svobodně
a ne jak na provázku.
Chci říkat to co chci
tak jak mi zobák narost,
chci dělat to co chci
chci mít ze života radost.

Prote jsem na stezce
kde svět jiný hledám
prote se toulám jen
a mám život tvrdý,
Přesto však jdu rovně
a klid nikdy nemám-
Než bych život žil
prázdný a blbý.

-Jimajz-

Kdo ví

Hledá cestu... Škrábe se, útočí, slunce ho pohání. Je zalit potem, padá a znovu vstává. Vůle je silnější než únava. "Jednou musím dosáhnout vrcholu", říká si a rve se o každý milimetr. Už se vyšplhal přes ostrý zlom. "Asi je to náhorní plošina", proběhne mu myslí a vyde se po té rozlehlé pláni. Dál šlape rozřavenou a jednotvárnou pustinou. Vdálce ozářený slunečními paprsky vidí cíl. Je to pro něho něco neznámého, tajemného, je to hladké a záhadně se to leskne. Musí opatrně aby nespádl. Ještě že mu bráška půjčil ty háčky. Konečně.. vrchol. Je šťastný. Chce se rozhlédnout a zjistit co to vlastně objevil. Prudký závan větru ho smete zpátky na pustou plošinu.

A mrňavá holčička co sedí u kolejí nechápe, proč ten maličký brouček, kterého právě skoro přejel vlak, se znovu pachtí, přelézá pražec a drápe se na koleje, které vedou snad do neznáma. kdo ví ...

- Lili Tulačka -

Redakce - furt stejná

Pohádka z růže

Když jsem se ráno
zeptal skřítku
co bydlí v mé zahradě
v růži
"Proč?"
Řekl mi:
"Což nemáš člověče
pochopení pro krásu
ta tvoje chajda,
neptám se také,
i když nemohu pochopit
Nevoní, není růžová,
není krásná,
to mne celou noc
houpe vaneč
ráno se koupu v rose
a ještě ...
Co bych ti povídal
člověče člověčí
Pochop sám ...

- Baronka -

JAK PROSTĚ, ZAHOUKÁ VLAK A TY MUSÍŠ JÍT !!! ...

Nemůžeš-li pochopit a poznat krásu, alespoň nezabláněj druhým.
L. N. Tolstoj

OZVĚNA Z ROZKOPNUTÝ KOLEJE

Po několikerým naivním přemaskování na rychlík se redakce vrací k svému typickému loundavému vlaku, kterým obtěžovali P.T. čtenáře po celý první ročník. Sem tam nám proto můžete sdělit pár slov k obsahu. A jak už jsme jednou v obsahu nadhodili, kdo by nám chtěl pomoci s rozmnožováním výtisků, ať to udělá. Čeká ho naše vděčnost a vůbec spousta práce, ostatní stálých 12 stran, ukázky z trampské poválečné tvorby kamarádů z SEO, western na pokračování od kamaráda Eliáška "Zlatý důl Frenka Spachtze", veskrze původní věc ajiné věci, nepravidelný příjezd Lokálky si zajistíte výhradně včasným a nedocívaným zasíláním příspěvků, vládných i ne vládných slov a vůbec patrným zájmem. Tak Ahoj!

Z redakční trati

Topič Mury se těší vyrovnanému zdraví, kterému podléhal a využíval ve společnosti Limonády na Velkém po vlastech slovenských. - Průvodčí Dawy činil totéž s přípravou pozdravů pro P.T. čtenáře a reportáže z celostátního kola Porty. Marko byl na posledním vandru okraden na severozápadní trati kterýmsi průvodčím o celých devět korun. Navíc sdělujeme, že nová rubrika nás zdaleka vůbec nezahrnuje.

Znělka osady Severák

1. Osada nás volá
osada nás volá
Pojďte kluci Severáci ven!
- /: Přírodu myrádi máme
že je krásná dávno známe
ať je bláto, či je slunný den: /
2. Příroda nás volá
příroda nás volá
Slunko, hory, řeka volá nás
- /: V pátek sekneme s prací,
na čundru je to jinačí
u vody se kluci slezem zas: /

Jimajz /1957/

Verše pro nepohodu či jinou nehodu

Nádraží naše
nesluší ti samota,
zas budeš plné,
jen co přijde sobota.

Všechny vlaky,
rychlíky i osobáky
a lokálky taky,
povezou nás na potlachy

-Joan-

Monolog

Napiší trampskou povídku.

Přece to taky dokážu. O volnosti, kolejích, dálce, můžou tam být i toulavý boží. Jenže jak do toho.

Vždy a všude

Potok
obrázky v něm
nebe
a oblačky jen
v lese stromů dost
a mechu hojnost
na lukách
kytky mám rád
a tuláky
na nich vidím se radovat
z volnosti
ze svobody
a z krásného dne
je v nich dost hrčnosti
že jsou tuláky
vždy a všude

- Erdský Higienik-

Na naší trati
stolet staré snad
semafor svítí
vždycky naopak

A když ve mě hrkne
klidně na mě mrkne
Je samej fór,
tenhle semafor.

JEL JSEM JAKO OBVYKLE V PÁTEK NA VANDR

Není to originální.

ŠLAPU SI TO TAKHLE PO TÝ STARÝ PĚŠINĚ A KOLEM ZPÍVAJÍ PTÁCI.
Fajn, co dál. Dojdu na ten svůj kemp snadpříliš brzy.

POTOK MI UKAZUJE SMĚR, SLUNCE PRORÁŽÍ POSLEDNÍ SVĚTELNÝ
ŠKVÍRY MEZI KORUNAMA STROMŮ.

Ted bych měl popsat pocity toho moderního tuláka.

KONEČNĚ JSEM VOLNÝ, NEZÁVISLÝ NA SPOLEČNOSTI ...

To mi zase cenzura vybělí. Tak budme rád i, že je povoleno aspoň
vo potůčku a sluníčku.

Ale stejně jednou napíšu povídku. A nejen o volnosti, dálece a tou-
lavejch botách.

-Shorty-

KOLEJÍ K SBO - LES

Slunce se teple rozehrívá,
les voní jako kytice
nasobotu prchneme moje milá
na dva dny z černé ulice.
Na kraji lesa posadíme se
v mladou travu vonící,
srdce si z prachu oprášíme
a vdechнем vůni jehličí.
Les není člověk, nepomlouvá,
ten naši láске rozumí,
šelestu listů sladká slova,
to nejsou milá pomluvy,
kdyby měl všechno prozraditi
co jeho oči uvidí
les ten je moudrý, nezávidí,
tomu nic není do lidí.
Ukryvá lásku plaché zvěře,
nevinných laní, kolouchů,
les není kuplíř, nic nebeře,
za mlčenlivost svojich rtů.

-Neznámý kamarád. 1946-

Nevěř mi

Stoč se do klubíčka,
a zavři oči
Bdím
aby se Tvůj svět
poklidně ponořil
do tmy sladké a posilující
Až ti paprsek otevře oči
nehledej mě
Odešel jsem pro vodu,
do které skryješ z více sen
Vodou zalijeme květiny
a budeme se těšit z jejich barev
Chtěl bych ti věnovat básně
z které by sis něco odnesla
Proto píšu
Nefňukej
Nenařkej
Nekousej si nehty
Nebuď spokojená
Neodpouštěj
Nemluv sbytečně
Nevěř mi

-Mila Břeň-

Pohádkový drak

Z lokálky malý stoupá dým
plíží se údolím jak had,
a já přemýšlím,
čím to k sakru může být,
že ten vlak jede,
že se na těch kolejkách udrží
Hej, mašinfíro, co jsou to koleje?
Rovnoběžky,
kdo je sem dal?
Nevím. Kdyby tu nebyly, chodil
by jsi pěšky!

Pokec ze zadní plošiny

Tak konec dnešního vlaku, kterej řek co chtěl a bylo by fajn,
kdyby měl občas co říkat a třeba hodně, protože ze všech důvodů,
proč se mlčí, je nejbližší, když není co říct. Takže dobrý cesty,
vlaky, tratě a bůhví co všechno. Mám snahu dostat se jmenovitě do
nové rubriky a vůbec všechno k mání, vo co je stát. Takže Ahoj na
stránkami příští Lokálky.

The end

A lokálka funí krajem dál
neptám se na nic,
a nekoumám,
co jsou to koleje,
a co je vlak,
stejně vím,
že jeze mě
sám pohádkový drak.

-Popelka-